

Sesiunea 775**2TIMOTEI Cap. 2:16- 3:4**

Dragi prieteni revenim la această minunată secțiune a celei de a doua epistole a apostolului Pavel către Timotei. Este vorba desigur, despre tabloul slujitorului lui Dumnezeu zugrăvit de apostol într-o manieră atât de plastică.

Noi am ajuns la momentul în care Pavel îl sfătuiește pe Timotei să stea înaintea lui Dumnezeu ca unul care a trecut toate probele și care face dovada competenței sale în propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu.

De fapt, Pavel folosește aici un termen a cărui specificitate este una aparte. El spune despre slujitorul lui Dumnezeu că trebuie să fie unul "Care împarte drept Cuvântul adevărului". Aceasta înseamnă că trebuie să fie unul care folosește într-un mod corect Cuvântul lui Dumnezeu.

Dragii mei, pentru a mânui cum se cuvine Cuvântul, creștinul trebuie să fie un artizan, un lucrător foarte priceput. Cel care studiază Cuvântul trebuie să înțeleagă faptul că acest Cuvânt al lui Dumnezeu este un sipet de comori ale adevărului. Biblia este construită conform unor anumite legi și structuri, care trebuie observate și respectate pe măsură ce trecem prin Cuvântul lui Dumnezeu. Nu putem să luăm un verset din context și să ignorăm alte fragmente pe aceeași temă. Este ușor să procedăm astfel, dar Biblia nu se citește așa. De aceea susțin o citire și studiere integrală a Bibliei.

Iată un citat care relevă ignoranța unui om care nu a recunoscut unitatea Cuvântului lui Dumnezeu. Este un citat dintr-un articol: (Citez) "Pe scurt, unul din modurile în care putem descrie Biblia, scrisă de multe mâini pe o perioadă de 3000 de ani, dacă nu cumva mai mult, ar fi acela de a spune că este o colecție dezordonată de peste 60 de cărți disparate care sunt adesea anoste, barbare, obscure și pline de contradicții și nepotriviri. Este o compoziție învălmășită, o tocană de poezie și propagandă, lege și legalism, mit și obscurantism, istorie și isterie." (Am încheiat citatul) Dur limbaj, nu-i așa? Este clar că acest om nu cunoaște Biblia.

Dar ce mai înseamnă să împarți drept Cuvântul adevărului? În Cuvântul lui Dumnezeu există câteva dispensații, diferite metode prin care Dumnezeu a abordat omul. Temelia mântuirii rămâne întotdeauna aceeași. Omul este mântuit numai prin credința în jertfa ispășitoare a lui Hristos. Dar omul își exprimă credința în Dumnezeu în moduri diferite. De exemplu, Abel și Avraam aduceau miei ca jertfă pentru Dumnezeu. Voi nu duceți câte un miel duminica la biserică, nu-i așa? Nu mai este nevoie de așa ceva pentru că Mielul lui Dumnezeu care urma să ia păcatul lumii a venit deja.

Acest Miel este Isus Hristos (Ioan 1:29). Abel și Avraam priveau spre viitor, îl așteptau pe Mielul lui Dumnezeu, în timp ce noi privim în urmă, la moartea Lui. Acesta este un exemplu despre ce înseamnă să împarți drept Cuvântul lui Dumnezeu.

Persoana care a scris articolul din care am citat ceva mai devreme spunea că Biblia este o carte pe care nu o mai citește nimeni. Este clar că el făcea parte din această categorie a celor care nu citesc Biblia. Orice persoană care vrea să vorbească cu autoritate despre un subiect trebuie să cunoască subiectul respectiv. Le recomand celor care vor să scrie despre Cuvântul lui Dumnezeu să-l citească mai întâi!

Copilul lui Dumnezeu are nevoie să studieze Cuvântul lui Dumnezeu. Mărturisesc că atunci când am început să studiez Biblia îmi erau neclare foarte multe lucruri. Treptat, cu ajutorul unor oameni sfinți și înzestrați cu darul de a explica și de a-i învăța pe alții Cuvântul și prin studiu sistematic am reușit să înțeleg mult mai multe. Este foarte important să înțelegem câteva noțiuni de bază pentru a avea o imagine corectă despre ce vrea să spună Biblia într-un loc sau altul. De exemplu, deosebirea dintre lege și har este una esențială pentru înțelegerea Scripturii. Pavel îl sfătuiește pe Timotei să studieze, să fie sârguincios în studierea Cuvântului pentru ca apoi să poată împărți drept Cuvântul adevărului.

2 Tim. 2:16

v.16 Ferește-te de vorbăriile goale și lumești; căci cei ce le țin, vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu.

Iată un sfat prețios: „evitați vorbăriile goale care nu au nici un fel de valoare!” Să știți, dragi prieteni că este un sfat pe care trebuie să-l tratăm cu mare atenție. Oare ce vrea Pavel să spună prin vorbării goale? Părerea mea este că aici se face referire la cuvintele fără esență. Și ce cuvinte pot fi fără esență? Acele cuvinte care nu au nici un suport în realitate.

Am cunoscut destui, așa-zii, predicatori care nu se străduiau niciodată să pună în aplicare în propria lor viață ceea ce propovăduiau. Dar nu numai predicatorii se fac vinovați de un asemenea lucru. Sunt destui creștini care procedează la fel.

Atenționarea lui Pavel este una foarte serioasă: „căci cei ce le țin, vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu.”

Atenție deci!

Mergem mai departe acum. Versetul 17 al capitolului 2 din cea de a doua epistolă către Timotei:

2 Tim. 2:17

v.17 Și cuvântul lor va roade ca gangrena. Din numărul acestora sînt Imeneu și Filet,

Nu știu prea multe despre acești doi bărbați, dar presupun că erau apostoli.

2 Tim. 2:18

v.18 cari s'au abătut dela adevăr. Ei zic că a și venit învierea, și răstoarnă credința unora.

Erau pe vremea aceea câte unii care susțineau că învierea avusese loc și că ei o pierduseră!

2 Tim. 2:19

v.19 Totuș temelia tare a lui Dumnezeu stă nezguduită, avînd pecetea aceasta: „Domnul cunoaște pe ceice sînt ai Lui“; și: „Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!“

“Avînd pecetea aceasta...” – pecetea era un semn de autenticitate și proprietate. Domnul îi cunoaște pe cei ce sunt ai Lui. În Deuteronom 6:8, 9, Domnul le spune israeliților cum trebuie să procedeze cu poruncile Sale: “Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntarii între ochi. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale.” Israelitul trebuia să-și folosească locuința ca panou de afișaj pentru Cuvîntul lui Dumnezeu. În acest fel el era identificat ca închinător la Dumnezeul adevărat.

Cum stau lucrurile cu credinciosul de astăzi? Cum afișează el calitatea sa de copil al lui Dumnezeu? “Oricine rostește Numele Domnului să se depărteze de fărădelege.” Așa îi vor cunoaște oamenii pe cei ce sunt ai lui Dumnezeu. Dacă roștiți Numele Domnului Isus Hristos, nu trăiți în păcat. Din nefericire, mai sunt câte unii care, după ce și-au mărturisit credința, ajung să aibă o relație nepermisă sau se dovedește că au fost necinstiți. Domnul îi cunoaște pe toți cei ce sunt ai Lui pentru că El vede inima omului. Lumea nu vede decât viața exterioară a credinciosului. Pe de altă parte, lumea face astfel încât păcatul să pară frumos și atrăgător prin tot felul de reclame și afișe iscusite. Noi, credincioșii, cum ne afișăm credința? Sunt viețile noastre reclame atrăgătoare pentru Hristos? Ar trebui să fie!

Dar dacă ne era dor de o nouă metaforă care să-l zugrăvească pe slujitorul lui Dumnezeu, iat-o prezentă în versetele 20 și 21:

2 Tim. 2:20, 21

v.20 Într'o casă mare nu sînt numai vase de aur și de argint, ci și de lemn și de pămînt.

Unele sînt pentru o întrebuițare de cinste, iar altele pentru o întrebuițare de ocară.

v.21 Deci dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor stăpînului său, destoinic pentru orice lucrare bună.

În aceste versete, credinciosul este comparat cu un vas. Pentru ca să poată fi folosit, vasul trebuie să fie curat. Dumnezeu folosește vase curate, nu vase murdare.

Vă amintiți că, în capitolul 2 al Evangheliei după Ioan avem relatarea despre nunta din Cana. Domnul Isus le-a spus slujitorilor să aducă vechile vase de piatră (pe care iudeii le foloseau pentru curățire) și să le umple cu apă. Domnul a folosit spre slava Sa acele vase vechi și lipsite de frumusețe. Și astăzi Dumnezeu caută vase curate pe care să le folosească spre slava Sa, vase curate, nu frumoase.

Iată acum un alt sfat dat lui Timotei:

2 Tim. 2:22

v.22 Fugi de poftele tinereții, și urmărește neprihănirea, credința, dragostea, pacea, împreună cu cei ce cheamă pe Domnul dintr'o inimă curată.

Cât de des a folosit Domnul la un loc cuvintele "credință, dragoste și pace". Ele chiar rezumă esențialul vieții creștine. Dar acestea nu ar trebui să rămână doar în predicile de la amvon, ci să fie trăite în viețile celor care ascultă aceste predici.

2 Tim. 2:23

v.23 Ferește-te de întrebările nebune și nefolositoare, căci știi că dau naștere la certuri.

Unora le place foarte mult să se contrazică pe tot felul de teme absolut lipsite de importanță. Eu nu am timp pentru astfel de discuții care nu folosesc la nimic. Noi trăim azi într-o lume cuprinsă de foc. Haideți să ducem oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu până nu este prea târziu.

O ultimă metaforă a acestui capitol acum: **2 Tim. 2:24, 25**

v.24 Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blînd cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare,

v.25 să îndrepte cu blîndeță pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăința, ca să ajungă la cunoștința adevărului;

În sfârșit, credinciosul este asemenea unui rob. El trebuie să fie blînd cu toți oamenii. Vi se pare că există o contradicție în acest capitol: ostașul trebuie să lupte, dar robul nu? Aceasta nu este o contradicție, este un paradox. Când sunteți de partea adevărului, trebuie să fiți foarte clari și să arătați oamenilor care este poziția voastră. Nu fiți lași! Cineva spunea: "O fi tăcerea de aur, dar uneori este doar de culoare galbenă, nu e deloc de aur!" Trebuie să vă susțineți poziția, mai ales că este cea a adevărului!

Totuși, îndreptați cu blîndețe pe cei împotriviți. Dacă încercați să câștigați o persoană pentru Hristos, nu vă certați cu ea. Dacă omul acela nu este de acord cu voi, îngăduiți-i să nu fie de acord. Continuați doar să-i spuneți ce este scris în Cuvântul lui Dumnezeu. **2 Tim. 2:26**

v.26 și, venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia.

Câtă înțelepciune dovedește apostolul. Eu zic că descoperim aici înțelepciunea venită prin Duhul Sfânt al lui Dumnezeu.

Dragii mei, trebuie să învățăm din aceste sfaturi și sunt atât de multe lucrurile care ne rețin atenția. Iată cât de frumos este analizată aici și latura relațiilor dintre slujitorii lui Dumnezeu și cei care au păcătuit, care au greșit.

Slujitorul lui Dumnezeu nu trebuie să fie certăreț, spune Pavel, ci trebuie să-l ajute pe cel căzut, ca rezultat al nevegheții, să își vină în fire! Important lucru!

Acum, trecând deja în capitolul 3, o să sesizăm aici și motivul pentru care Pavel dă toate aceste sfaturi. Vă citesc primul verset al capitolului 3:

2 Tim. 3:1

v.1 Să știi că în zilele din urmă vor fi vremuri grele.

Acesta este motivul. Pavel îi spune lui Timotei că trebuie să știe aceste lucruri; îi spune la ce să se aștepte în viitor. Și după cum sună descrierea care urmează, viitorul nu se înfățișează prea luminos.

“Zilele din urmă” reprezintă un termen folosit în mai multe locuri în Noul Testament cu referire la zilele din urmă ale Bisericii, cu puțin înainte de răpire. Zilele din urmă ale Bisericii nu sunt totuna cu zilele din urmă ale poporului Israel la care se face referire în Vechiul Testament. În Vechiul Testament, zilele din urmă sunt numite sfârșitul vremurilor sau vremea sfârșitului, care este perioada necazului cel mare. Acesta diferă foarte mult de zilele din urmă ale Bisericii de dinainte de răpire.

Apostazia care-și făcuse apariția în unele biserici în vremea lui Pavel va continua și în secolele următoare. Pavel a avertizat biserica din Efes cu privire la conducătorii falși care vor intra în biserică după plecarea sa. În Fapte 20:29, 30, el spune: “Știu bine că după plecarea mea se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricătioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor.” Aceștia nu-i vor învăța pe oameni Cuvântul lui Dumnezeu, ci mai degrabă îi vor jecmăni pe membrii congregațiilor.

“Vor fi vremuri grele”, spune Pavel, adică vor fi vremuri cumplite, apăsătoare. Nu prea sună a convertire totală a lumii la creștinism, nu-i așa? Să știți, dragi prieteni, Biblia nici nu învață că Biserica va converti întreaga lume la creștinism. Mulți idealști visează însă la acest lucru.

Observați totuși ce va veni în zilele din urmă. În următoarele versete ale acestui capitol sunt enumerați nouăsprezece termeni. Este o listă sumbră dar nu o putem ignora pentru că acesta este adevărul. Dacă priviți cu atenție în jurul vostru veți observa multe din aceste lucruri prezente în mijlocul vostru.

Biserica se apropie de zilele din urmă. Spun acest lucru pentru că lucrurile menționate în aceste versete au apărut deja. Dacă priviți în urmă la istoria Bisericii, veți găsi unele din aceste lucruri evidente în anumite perioade, dar nu cred că veți găsi o perioadă în care toate să se manifeste așa cum se manifestă în prezent. Nu știu cât va dura această stare de lucruri, dar este sigur că se va agrava, nu se va îmbunătăți. Dar să ascultăm în continuare cum vede Dumnezeu lumea viitorului:

2 Tim. 3:2-4

v.3 fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, neîmblânziți, neiubitori de bine,

v.4 vânzători, obraznici, îngîmfați; iubitori mai mult de plăceri decît iubitori de Dumnezeu;

“Iubitori de sine” – cred că nu este greu de văzut că această caracteristică se manifestă din ce în ce mai mult în cultura noastră contemporană. Oamenilor din primul planul scenei politice, artistice, sportive etc., le place să se vorbească despre ei și să fie prezentați în culori cât mai frumoase. Se acordă o atenție tot mai mare iubirii de sine, în detrimentul iubirii aproapelui.

În capitolul 4 din aceeași epistolă Pavel spune că va veni vremea când oamenii vor dori să audă lucruri care să le gâdile urechile și își vor da învățători după poftele lor. Învățătorii aceștia vor face complimente congregației lor și comitetului acelei adunări de credincioși, în loc să le spună că sunt păcătoși și au nevoie de iertarea Mântuitorului. În loc să le spună adevărul, le vor spune cât de minunați sunt. Este interesant faptul că iubirea de sine a ajuns să fie o caracteristică a societății contemporane. Probabil că nu a existat nici o altă perioadă istorică în care aceasta să fie atât de evidentă. Așa cum evidentă este și iubirea de bani.

“Iubitori de bani” – așa spune că această caracteristică urmează în mod firesc iubirii de sine pentru că cei care se iubesc pe sine ajung foarte ușor să iubească și banii. Firea aceasta veche găsește o mare plăcere în cheltuirea banilor pentru sine. Amintiți-vă ce a spus Pavel în 1 Tim. 6:10 – “Iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor”. Nu banul în sine este rău. Problema ține de atitudinea noastră față de bani. Lăcomia se vede nu numai în strângerea averii, ci și în felul în care folosești ce ai strâns.

Observați că iubirea de sine atrage după sine această listă lungă de păcate și atitudini greșite. Când oamenii se iubesc prea mult pe ei înșiși, nu te poți aștepta la nimic bun de la ei, așa cum te poți aștepta la bine de la cei care-L iubesc pe Dumnezeu cu toată inima. Când lăcomia sau iubirea de bani devine dominantă, când fiecare își urmărește doar propriul interes, indiferent pe cine trebuie să calce în picioare pentru a-și atinge scopul, oamenii devin un pericol unii pentru ceilalți.

Lăudăroșenia și trufia sunt alte caracteristici ale acestor vremuri. Oamenii mândri de propria persoană devin aroganți și mândri, pe de o parte și hulitori, pe de altă parte. Sunt aroganți față de oameni pe care îi disprețuiesc și hulitori față de Dumnezeu și față de Numele Său. Când omul nu se teme de Dumnezeu, nu-i va prețui pe semenii săi. Și reciproca este adevărată: dacă omul nu-și prețuiește semenii, nu-L iubește nici pe Dumnezeu.

O altă caracteristică este aceea că tot mai mulți copii sunt neascultători de părinți. Este evident că tot mai mulți adolescenți preferă se plece de acasă cât mai curând și nu mai iau deloc seama la sfaturile părinților lor. Rebeliunea copiilor începe, de fapt, de la vârste mult mai mici, ei fiind influențați foarte mult de ceea ce văd la televizor și în jurul lor.

“Nemulțumitori” – foarte mulți oameni au parte de bunătatea altora fără să se gândească nici o clipă să mulțumească pentru această bunătate. Ca să nu mai vorbim că primesc tot ceea ce le oferă Dumnezeu în fiecare zi fără să se oprească măcar o clipă și să-l mulțumească.

“Fără evlavie”, adică fără sfințenie. Acești oameni sunt împotriva lui Dumnezeu atât prin ceea ce spun cât și prin modul în care își trăiesc viața.

“Fără dragoste firească / afectivitate naturală”.

În vremurile grele care vor veni în zilele din urmă, ne anunță Cuvântul lui Dumnezeu, oamenii nu vor mai fi legați nici prin legături pur și simplu firești, nici printr-o onestitate comună. Ei vor fi lipsiți de afectivitate naturală și neînduplecați. Există o afectivitate naturală pe care ar trebui s-o avem față de toți oamenii. Ar trebui să existe această afectivitate și să se manifeste între oameni ca între membrii aceleiași specii, ca să nu mai vorbim de afectivitatea naturală dintre cei înrudiți. Vremurile sunt grele atunci când copiii nu mai ascultă de părinți și când părinții nu mai au dragostea firească pentru copiii lor. Vedeți ce natură coruptă are păcatul? El distruge chiar și ceea ce este natural, lăsat de Dumnezeu în om, adică această afectivitate firească a oricărei ființe omenești față de alte ființe omenești. Această afectivitate naturală în cadrul speciei este cea care duce la propagarea acesteia. Dragostea naturală a părinților pentru copii duce la menținerea omenirii pe acest pământ. Iar cei care nu sunt legați nici măcar de această afectivitate naturală nu vor fi legați nici de cele mai solemne legăminte care se fac între oameni.

Dragii mei, tot ceea ce spune Pavel aici nu reprezintă altceva decât ravagiile pe care le aduce păcatul din viața oamenilor.

Fie ca Dumnezeu să ne dea putere să rămânem curați în mijlocul acestor probleme!

Rămâneți pe mâini bune!

